

Cô Gái Nhỏ

Tôi gọi em là Cô Gái Nhỏ.
Em cười cười Em Lớn Rồi Chớ Bộ!
Tôi xin lỗi em Thế Anh Gọi Em Là Gì?
Em cười cười Cứ Gọi Em Là Cô Gái Nhỏ!

Chuyện như vậy hai-trăm-năm-rồi đó!
Hai Thế Kỷ rồi, Trời ạ bao lâu?
Chu Mạnh Trinh xưa từng có ý định xây lầu
rước người ngọc...còn tôi sao nhỉ?

Có một trăm năm tôi làm Chiến Sĩ
Chừ một trăm năm tôi làm kẻ lưu vong!
Tôi nhớ em! Tôi nhớ núi nhớ sông...
Nhớ quá chùng những cánh đồng cò bay mỗi cánh...

Nhớ như mới đây tự dưng trời lạnh lạnh
Tôi nghe nói quê nhà cũng lạnh bỗng nhiên!
Tôi nhớ em cái miệng cười duyên
Cái mái tóc đẹp như là con suối...

Em bao giờ đã là con đẽ nhũ
Em bao giờ có ai đuổi theo không?
Ai mà không thương hai má em hồng?
Ai mà không thương em nói như con đẽ nói...

Em nói rằng "Hồn tử sĩ gió ù ù thổi
Mặt chinh phu trắng dãi dãi theo" (*)
Em nói một buổi chiều
Khói bếp xanh um mái rạ...

Có thể là tôi nhớ thương em quá
Khói cơm chiều dờn dợn sóng hoàng hôn...(**)
Hai trăm năm qua ai chẳng hóa linh hồn (***)
trong gió núi trong trùng dương em hỡi?

Phải chi tôi có cánh bay về thấy em bên Ngoại
trong vườn cau chiều ngó những trái cau non
gió phù sa chải mượt cổ trên cồn
con thuyền đậu lắc lư sóng vỗ...

Em ơi em muôn năm Cô Gái Nhỏ
giữa một thời chinh chiến động lòng tôi!
Hai trăm năm tôi nhớ miệng em cười
Nhớ cái răng khểnh, nhớ bàn tay em vuốt tóc...

*Con suốt nào cũng là con suốt cô độc
Anh ngồi xuống nhìn em rửa chân nha?
Cũng toan dựng tháp ngọc lâu nga...
Cũng toan mà...cũng toan mà...ứa lệ!*

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ thấy trong Chinh Phụ Ngâm Khúc.

(**) Thơ Huy Cận: Lòng quê dờn dợn vời con nước, không khói hoàng hôn cũng nhớ nhà!

(***) Thơ Chế Lan Viên: Khi ta ở đất là khu đất ở, khi ta đi đất bỗng hóa tâm hồn.